

TORS FISKETUR

*+R+R+R P+H+Y+K B+D P+H+R+H+

Tors fisketur med Hymer

En dag fik Tor lyst til at prøve kræfter med Midgårdsormen igen. Han havde jo været tæt på den i Udgårdslokes hal, og nu klagede fiskerne over, at ormen åd alle deres fisk. Det så ikke for godt ud.

Tor var parat til at tage af sted med det samme. Men så kom han til at tænke på, hvad Udgårdsloke havde sagt om Elle. Det skulle vel aldrig være sådan, at han selv var ved at ældes? Men det var der heldigvis råd for. Inden Tor drog af sted, løb han hen til Idun og fik sig et par af de gyldne æbler.

Tor gumlede og gnaskede, og æblerne virkede. Hans kinder blev røde og sunde. Han blev yngre og yngre. Snart lignede han bare en stor dreng. Så greb han hammeren og vandrede fløjtende af sted nordpå.

Lige før det blev mørkt, nåede Tor ud til havet. Her boede den største fiskerjætte. Han hed Hymer og var kendt for at fange store hvaler. Hos ham fik Tor lov til at overnatte.

Næste morgen stod Hymer tidligt op. Han var hurtigt i tøjet og gjorde sig klar til at tage ud på havet for at fiske. Tor sprang også op og gjorde sig parat.

– Må jeg komme med? spurgte han.
– Sådan en knægt som dig, brummede Hymer. – Du er alt for lille. Du bliver forkølet, hvis jeg ror lige så langt ud, som jeg plejer.

Men det mente Tor nok, at han kunne klare.

– Jamen, så lad os se, hvad du duer til, sagde jætten og begyndte at gå ned mod sin båd.

– Hvad med madding? råbte Tor efter ham.

– Det må du selv sørge for, svarede Hymer.

Tor så sig om og fik snart øje på Hymers okser. I en fart løb han ud på engen og vred hovedet af den største af dem. Med det på nakken ilede han ned til havet.

Hymer skulede ondt, da han så Tor komme med maddingen. Men han sagde ikke noget. Han lod bare knægten komme op i båden og lagde fra land.

Hymer greb de forreste årer, Tor de bageste. Og så begyndte de at ro. Tor trak så godt til, at jætten havde svært ved at følge med. Det varede ikke længe, før det gik op for ham, at det var en kraftkarl og ikke en dreng, han var kommet ud at sejle med. Snart var de fremme ved det

sted, hvor Hymer plejede at fange fladfisk. Men Tor ville længere ud på havet. Og så tog han endnu et par raske tag med årerne.

– Nu må det være nok, sagde Hymer. – Ellers risikerer vi at komme helt ud, hvor Midgårdsormen holder til.

Det var netop, hvad Tor ønskede, så han blev ved med at ro. Men jo længere ud de kom, jo mere urolig blev jætten.

Endelig lagde Tor årerne.

– Vis mig så, hvordan man fanger en hval, sagde han til jætten.

Hymer greb et tykt tov, satte krogen på og smed ud. Først fik han en hval på krogen, så to.

– Nå, sådan, sagde Tor.

I en fart trak han en kæmpekrog frem og bandt den på et solidt reb. Så satte han oksehovedet godt fast som madding og kastede ud. Det store hoved var dårligt nået til bunds, før Midgårdsormen sagde haps. Den var jo ikke vant til at få serveret den slags lækkerier så langt ude på havet.

Hjertet hoppede i livet på Tor. Han holdt stramt om rebet, og først da han mærkede, at ormen sad godt fast på krogen, trak han til. Men Midgårdsormen var ikke sådan at få op. Den hev og sled i snøren, og det så voldsomt, at Tors hænder smækkede ind i rælingen.

Nu blev Tor vred. Han spændte fødderne så hårdt, at de røg gennem båden og ned på havets bund. Og så trak han til af alle kræfter. Lidt efter lidt kom Midgårdsormens hoved op over vandet. Det var et skrækeligt syn! Hovedet var meget større, end dengang Tor havde kastet ormen i havet. Det spruttede og hvæsedede. Der stod en sky af edder og ildtunger omkring det fæle dyr.

Tor lod sig ikke skræmme. Han skød lyn med øjnene og fik Mjølner hentet frem. Han skulle lige til at give Midgårdsormen det dødbringende slag med hammeren, da Hymer pludselig blev ligbleg.

Den gamle jætte var ved at dø af skræk, over det han så og oplevede. Han famlede febrilsk efter sin hvalkniv. Og netop som Tor ville hugge hammeren i ormens hoved, skar Hymer rebet over.

Bjergene rystede, og klipperne revnede, da Midgårdsormen sank ned i havets dyb.

– Pokkers også! råbte Tor og greb ekstra godt fat om Mjølner.

Så kastede han hammeren efter ormen. Nogle mener, at han ramte plet og slog hovedet af den. Andre siger, at ormen nåede at dykke. Ingen ved det med sikkerhed. Men Midgårdsormen levede i alt fald videre. Og sikkert er det, at Tor blev meget vred. Han stak Hymer sådan en på skrinet, at han røg på hovedet i havet. Så vadede Tor i land og rejste hjem til Trudvang igen.

Hartmann, Nils: Nordiske gude- og heltesagn (s. 93-97)

